

Zpráva o šetření

ve věci dlouhodobého víza za účelem strpění

Paní A. (dále také „stěžovatelka“) žije dlouhodobě na území České republiky. Její poslední žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále také „Komise“) jako odvolací orgán zamítla. Pro stěžovatelku bylo nepřípustné, aby opustila území ČR, proto podala dvě žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území (dále také „vízum za účelem strpění“) ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců.¹

Obě žádosti o víza za účelem strpění správní orgány zamítly pro důvodné nebezpečí, že by stěžovatelka mohla při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. V odůvodnění rozhodnutí Odbor azylové a migrační politiky (dále také „OAMP“) toliko odkázal na utajované skutečnosti vedené odděleně mimo správní spis. Komise v obou případech rozhodnutí OAMP potvrdila. **Stěžovatelka neměla možnost se seznámit se skutečnostmi, které znamenají důvodné nebezpečí, že by mohla při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.** Cizinecká policie² u stěžovatelky neshledala důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť by jí došlo k **nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky** a rozhodla pouze o povinnosti opustit území.

V rámci šetření podnětu jsem požadovala, aby mi OAMP umožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o vízum za účelem strpění, včetně utajované části spisu. Mým cílem bylo seznámit se se stanoviskem, které je podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, abych zjistila, zda a jakým způsobem z něj správní orgán při svém rozhodování vycházel. Samotné podkladové státobezpečnostní stanovisko bych přitom nehodnotila.³ Na základě znalosti spisového materiálu bych také mohla posoudit, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s případným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

A. Shrnutí závěrů

V rámci šetření jsem zjistila toto pochybení:

- **OAMP i Komise pochybily, když se v odůvodnění rozhodnutí nezabývaly přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky.**

1 Zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

2 Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend.

3 Podle § 1 odst. 9 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů, se působnost ochránce nevztahuje, mimo jiné, na zpravodajské služby České republiky a na orgány činné v trestním řízení. Působnost ochránce se však nepochybně vztahuje na postup Ministerstva vnitra v řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza. Není pouze oprávněn hodnotit postup zpravodajských služeb České republiky a Policie České republiky v souvislosti s informací nebo stanoviskem poskytnutým ministerstvu pro účely řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza.

B. Skutková zjištění

Stěžovatelka A., narozená dne YY. YY. XXXX, státní příslušnost Ruská federace, žije na území České republiky od roku 1995.⁴ V říjnu 2011 požádala o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Její žádost OAMP i Komise zamítly, neboť stěžovatelka nepředložila dostatečné prostředky k pobytu na území.⁵ Pro stěžovatelku bylo nepřípustné, aby opustila území ČR, proto dne 4. dubna 2018 podala žádost o vízum za účelem strpění na území ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců⁶ pro nemožnost vycestovat z území. Vízum za účelem strpění na území OAMP neudělil⁷ a Komise neudělení víza za účelem strpění potvrdila.⁸

Dne 19. dubna 2018 podala stěžovatelka také žádost o vízum za účelem strpění na území ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců⁹ z důvodu probíhajícího řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žádost o povolení k trvalému pobytu OAMP i Komise stěžovatelce následně zamítly.¹⁰ Vízum za účelem strpění na území stěžovatelce OAMP neudělil,¹¹ přičemž Komise neudělení víza za účelem strpění opět potvrdila.¹²

Obě dvě žádosti o víza o strpění správní orgány zamítly ze stejného důvodu. Rozhodnutí odůvodnily ustanovením § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců,¹³ neboť byly zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců,¹⁴ tedy že je

4 V letech XXX XXXX XXXXXX XXXX XXXX XXXX XXXXXXXX [pozn. anonymizované informace se týkají profesního působení stěžovatelky].

5 Rozhodnutí Komise ze dne 19. 2. 2018, č. j. MV-37788-4/SO-2015.

6 Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5.

7 Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 13. 7. 2018, č. j. OAMP-272-9/ST-2018.

8 Nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění na území ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-98588-4/SO-2018.

9 Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

10 Zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 27. 4. 2018 ze strany OAMP potvrdila Komise dne 30. 6. 2018. Důvodem neudělení byla skutečnost, že stěžovatelce nebylo možné do doby oprávněného pobytu započíst fikci pobytu na základě správního řízení o žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, jež byla pravomocně zamítnuta.

11 Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 17. 7. 2018, č. j. OAMP-309-9/ST-2018.

12 Nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění na území ze dne 11. 10. 2018, č. j. MV-98589-4/SO-2018.

13 Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).

14 Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.

důvodné nebezpečí, že by cizinka mohla při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. V odůvodnění informace o důvodech neudělení víza za účelem strpění OAMP na základě § 169m odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců pouze odkázal na utajované skutečnosti vedené odděleně mimo správní spis v utajované informaci č. j. V 93/2018-OAM. Stěžovatelka tak vůbec neměla možnost se seznámit se skutečnostmi, pro které podle správních orgánů panuje důvodné nebezpečí, že by mohla při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Stěžovatelka ve svém podnětu doslova uvádí: „V čem konkrétně spočívá hrozba, kterou představuji pro bezpečnost státu, mi žádný ze zaměstnanců správních orgánů nedokázal vysvětlit, odkazovali se na utajované skutečnosti.“

Dne 15. 8. 2018 zahájila cizinecká policie se stěžovatelkou řízení o správním vyhoštění, ovšem rozhodnutí ve věci samé nevydala, neboť správním vyhoštěním by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Cizinecká policie vydala dne 10. ledna 2019 rozhodnutí o povinnosti opustit území do 60 dnů od převzetí rozhodnutí. Dne 8. března 2019 cizinecká policie stanovila novým rozhodnutím novou dobu k povinnosti opustit území v maximální možné délce 180 dnů, tedy do 11. září 2019.

Stěžovatelka uvádí, že v ČR žije více než 20 let, má zde příbuzné, bydliště i práci. Po celou dobu žije s matkou, v posledních letech ve společné domácnosti. Matka stěžovatelky nyní vyžaduje permanentní péči a Okresní soud v Teplicích stěžovatelku ustanovil dne 9. října 2018¹⁵ její opatrovníci. Tyto důvody zohlednila cizinecká policie a namísto správního vyhoštění stěžovatelky, rozhodla „pouze“ o povinnosti opustit území.

B.1 Reakce správních orgánů na výzvu k vyjádření

V rámci šetření ve věci jsem se obrátila na ředitelku OAMP a předsedu Komise. Požádala jsem je o zaslání spisů o žádostech stěžovatelky o vízum za účelem strpění.

Ředitelku OAMP Mgr. et. Mgr. Pavlu Novotnou jsem požádala o nahlédnutí do utajované části spisu vedené pod č. j. V 93/2018-OAM. Tímto nahlédnutím jsem hodlala využít svého oprávnění podle § 58 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti.¹⁶ Současně jsem se ředitelky OAMP a předsedy Komise dotázala, zda OAMP i Komise samostatně vyhodnocují míru bezpečnostního rizika cizince na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky a zda má oprávněná úřední osoba, která vyhotovuje rozhodnutí, přístup k celému spisu včetně jeho utajované části.

Ředitelka OAMP v reakci na žádost o seznámení s utajovanou částí spisu sdělila, že předmětné utajované informace pocházejí od zpravodajských služeb. Upozornila na § 1 odst. 9 zákona o veřejném ochránci práv, podle něhož jsou zpravodajské služby České republiky vyňaty z působnosti veřejného ochránce práv. Působnost veřejného ochránce

15 Listina o jmenování opatrovníka vydaná dne 9. 11. 2018, č. j. XXXXXXXXXXXXX, na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu v Teplicích.

16 Veřejný ochránce práv a zástupce veřejného ochránce práv jsou podle § 58 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2015 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, osobami, které mají přístup k utajované informaci všech stupňů utajení i bez platného osvědčení fyzické osoby a poučení.

se tedy nevztahuje ani na listiny vydané těmito orgány. Dále ředitelka OAMP uvedla, že právní předpisy jí neumožňují seznámit mě s utajovanými skutečnostmi, neboť v daném případě není naplněn předpoklad nezbytnosti s jejich seznámením pro výkon mé funkce. K mým dalším otázkám ředitelka OAMP sdělila, že možné ohrožení bezpečnosti státu Ministerstvo vnitra vyhodnocuje v obdobných případech výhradně na základě obsahu informace Policie České republiky nebo zpravodajských služeb. Úřední osoby, které vyhotovují rozhodnutí, mají přístup k celému spisu včetně utajovaných informací vedených mimo spis. Tyto úřední osoby disponují předepsanými doklady, na jejichž základě jsou oprávněny se seznamovat s utajovanými skutečnostmi.

Předseda Komise JUDr. Petr Voříšek, Ph.D., uvedl, že Komise má v případech aplikace § 169m zákona o pobytu cizinců přístup k celému spisu včetně jeho utajované části. Utajovaná část je přístupná zpracovatelům (zaměstnancům zařazeným na odboru správním i členům Komise). Utajovaná informace je tak k dispozici ve fázi zpracování návrhu vyřízení i ve fázi rozhodnutí. O tom, že Komise vyhodnocuje míru bezpečnostního rizika cizince, svědčí i skutečnost, že nezřídka jsou rozhodnutí OAMP založené na utajené informaci rušena právě z důvodu, že Komise v utajované informaci neshledala dostatečný podklad pro závěr o tom, že pobyt cizince na území ČR představuje bezpečnostní riziko. Předseda Komise plánuje na místo současné praxe sestavování senátů ad hoc pro možnost seznámit se s utajovanou informací vytvořit speciální senát Komise, který se bude této agendě věnovat. Toto opatření by mělo také přispět k lepšímu zajištění jednoty rozhodování Komise v případech, kdy je podkladem rozhodnutí utajovaná informace.

B.2 Obsah správních spisů

Ředitelka OAMP i předseda Komise na mé vyžádání zaslali správní spisy stěžovatelky. Spisy se týkaly správního řízení před OAMP i Komisí o obou žádostech o vízum za účelem strpění. Obsah spisů byl pro mě důležitý pro to, abych mohla vyhodnotit, zda se správní orgány měly zabývat otázkou posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

Ze správního spisu žádosti o vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, z důvodu překážky na vůli nezávislé bránící ve vycestování vyplývá, že stěžovatelka poukazovala především na nutnost zůstat v ČR kvůli péči o svoji matku. Ta na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Matka stěžovatelky trpí demencí smíšeného typu s podílem Alzheimerova typu, není schopná samostatného rozhodování a sebeobsluhy. V době podání žádosti u Okresního soudu v Teplicích probíhalo řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům s tím, že stěžovatelka měla být ustanovena opatrovnící své matky. Tvrze skutečnosti doložila stěžovatelka lékařskými zprávami, rozhodnutím Úřadu práce ČR v Teplicích o přiznání příspěvku na péči a dokumenty týkajícími se soudního řízení o omezení způsobilosti k právním úkonům.

Stěžovatelka dále v žádosti uvedla, že v České republice žije od roku 1995. Plně se integrovala, plynně hovoří česky a Českou republiku bere za svoji rodnou zem. V domovském státě se nemá kam vrátit. O tom podle stěžovatelky svědčí skutečnost, že v Ruské federaci nemá hlášenou adresu trvalého pobytu a musí být registrována na Generálním konzulátu Ruské federace v Karlových Varech.

V žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza za účelem strpění právní zástupce stěžovatelky výslovně poukázal na to, že rozhodnutí OAMP je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Právní zástupce dále uvedl: „Správní orgán se však, ač je to jeho zákonnou povinností, přiměřeností dopadů svého rozhodnutí, resp. informace o neudělení víza za účelem strpění nezabýval.“¹⁷

C. Právní hodnocení

C.1 K důvodnému nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu

Bez možnosti seznámit se s podkladem pro vydání správního rozhodnutí nemohu posoudit podstatné okolnosti postupu OAMP a Komise v řízení o žádosti o udělení víza za účelem strpění. Stěžejním podkladem pro rozhodnutí ve věci je utajovaná informace vedená pod č. j. V 93/2018-OAM. Z ní OAMP i Komise dovodily důvodné nebezpečí, že by stěžovatelka mohla při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. K utajované informaci mi ředitelka OAMP odepřela přístup.

Zdůrazňuji, že jde o chybný postup výkonné moci a v důsledku postupu ředitelky OAMP jsem nemohla splnit svou zákonnou povinnost. Ministerstvo vnitra odmítlo předložit písemnosti, které potřebuji k výkonu své funkce, ač je k tomu povinno podle zákona o veřejném ochránci práv. Nezbylo mi proto, než splnit povinnost vyrozumět o tom vládu České republiky podle § 20 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 20 odst. 3 zákona o veřejném ochránci práv.¹⁸ Vyrozumění vládě jsem předložila pro informaci, neboť jsem si z minulosti vědoma odlišného právního výkladu vlády.¹⁹ Tato okolnost mě však nezbavila povinnosti informovat vládu o chybném postupu moci výkonné. Ve věci přístupu k utajovaným informacím jsem dne 26. září 2019 podala také kompetenční žalobu k Ústavnímu soudu (řízení vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 19/19).

C.2 Posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Ze správního spisu je zřejmé, že žádost o vízum za účelem strpění z důvodu překážky na vůli nezávislé bránící ve vycestování stěžovatelka odůvodňovala především rodinným životem. Na území ČR se dlouhodobě stará o svoji matku, která nutně potřebuje každodenní péči. Stěžovatelka v odůvodnění žádosti uvádí: „Žádám tímto, aby bylo mé žádosti vyhověno, neboť se musím starat o mou těžce nemocnou matku, která je odkázána na moji péči [...]“²⁰ Stěžovatelka svoje tvrzení podložila lékařskými zprávami a dalšími dokumenty.

17 Doplnění žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 17. srpna 2018.

18 Vyrozumění ze dne 30. září 2019, sp. zn. 27/2019/SZD/JST.

19 Usnesení vlády České republiky č. 152 ze dne 4. března 2019.

20 Z průvodního dopisu stěžovatelky k žádosti o vízum za účelem strpění.

C.2.1 Neaplikovatelnost § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců

Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Toto ustanovení vložila do zákona o pobytu cizinců novela č. 222/2017 Sb., s účinností od 15. 8. 2017. Zákon o pobytu cizinců v případě neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 nestanovuje správnímu orgánu povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

Judikatura již na znění § 174a po novele č. 222/2017 Sb. zareagovala. Dovídala neaplikovatelnost odstavce 3 s ohledem na mezinárodní závazky České republiky, zejména na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále také „Úmluva“).²¹ Připomínám článek 10 Ústavy České republiky, podle něhož vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. ledna 2019, č. j. 5 Azs 49/2017-34, ve vztahu k uložení povinnosti vycestovat z území České republiky, uvedl: „**Citovaná novelizace (§ 174a odst. 3) zákona o pobytu cizinců sama o sobě nemohla změnit podstatu shora uvedeného závěru, podle něhož postup vylučující posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života je v případě rozhodování o povinnosti opustit území rozporný s právem EU**“ (bod 23, důraz doplněn).²²

I v případě, že nelze argumentovat právem EU, musíme brát v potaz přímou aplikovatelnost článku 8 Úmluvy a jeho přednost před zákonem. Na to upozornil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 12. března 2019, č. j. 4 Azs 391/2018-39. Rozhodnutí se týkalo zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na základě § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu.²³

Tentýž soud v rozsudku ze dne 31. května 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, při posuzování otázky zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu uvedl: „Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8

21 Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zní:

1. Každý má **právo na respektování svého soukromého a rodinného života**, obydlí a korespondence.

2. **Státní orgán nemůže** do výkonu tohoto práva **zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.**

22 Obdobné závěry ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území učinili NSS například v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27 nebo v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29.

23 Podle NSS lze v případě uplatnění druhé věty § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy zrušení pobytového povolení za účelem sloučení rodiny na základě pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin, „[z]ásah do soukromého a rodinného života cizince [...] s ohledem na účel tohoto pobytového oprávnění očekávat pravidelně.“ (bod 23 rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 391/2018-39).

Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. **Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem.** Uvedené znamená, že **pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat** bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. **Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017**“ (bod 34, důraz doplněn).

Z judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že **správní orgány se nemohou omezit na odkaz na § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců** a z tohoto ustanovení dovodit, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je k posouzení pouze v případech výslovně stanovených zákonem o pobytu cizinců. **Komise se tedy chybně vypořádala s námitkou právního zástupce stěžovatelky.** Ten poukázal na to, že OAMP se nezabýval přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Komise v odůvodnění nového posouzení neudělení víza za účelem strpění **odmítla námitku s tím, že v případě neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost ve smyslu § 174a daného zákona neposuzuje.**

C.2.2 Povinnost správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince

Správní orgány se nemohou spolehnout na § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro rozlišení, kdy posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a kdy nikoliv. Důležitá stanoviska k takovému rozlišení obsahuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu.

V rozsudku ze dne 31. května 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, Nejvyšší správní soud ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu konstatuje: „[...] **pokud stěžovatel** ve správním řízení **namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života** a porušení čl. 8 Úmluvy s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, **měla se žalovaná zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele,** a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval“ (důraz doplněn). Pokud toto konstatoval Nejvyšší správní soud v souvislosti se zrušením povolení k trvalému pobytu, které nemusí znamenat povinnost opustit území, o to více by takový závěr měl platit pro řízení o udělení víza za účelem strpění, jehož faktickým důsledkem je povinnost opustit území.

S odkazem na přímou aplikovatelnost článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Nejvyšší správní soud uvádí: „Článek 8 Úmluvy je **přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem.** Znamená to, že **pokud stěžovatel** v daném řízení **namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života** a porušení článku 8 Úmluvy, **správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat** bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a

zákona o pobytu cizinců“ (důraz doplněn).²⁴ V jiném rozsudku Nejvyššího správního soudu týkajícím se zrušení povolení k trvalému pobytu stojí: „[...] Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. **Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy**“ (důraz doplněn).²⁵

Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku ze dne 12. ledna 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, nutnost posoudit přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života dokonce i v případě zastavení řízení pro opožděně podanou žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Byť se jedná o ojedinělé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přinejmenším jasně ukazuje na to, že správní orgán musí k posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života přistupovat nikoliv paušálně formalisticky (s odkazem na § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců), ale s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.

Judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila²⁶ na tom, že posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je třeba bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců u konkrétního důvodu pro vydání rozhodnutí toto posouzení vyžaduje.²⁷ Vždy je třeba mít na paměti přímou aplikovatelnost článku 8 Úmluvy. V případě, že zákon o pobytu cizinců posouzení přiměřenosti obligatorně nestanoví, je podle judikatury Nejvyššího správního soudu **rozhodné, zda cizinec namítá nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.**

C.2.3 Námitka nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí jako podmínku pro zkoumání dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stanovuje Nejvyšší správní soud jak pro řízení z moci úřední,²⁸ tak pro řízení o žádosti.²⁹ Nejvyšší správní soud připouští, že

24 Rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35. Obdobně uvádí například rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29.

25 Rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29.

26 Kromě již citovaných rozhodnutí dané závěry obsahují například také rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30; ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37; ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53; ze dne 20. 6. 2018, sp. zn. 3 Azs 133/2017; ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30; ze dne 10. 1. 2019, sp. zn. 5 Azs 259/2018; ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32; ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019.

27 Přičemž judikatura překonala názor NSS uvedený v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, kde uvádí: „Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.“ Na dané rozhodnutí výslovně reaguje rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35 (body 30 – 32), který odkazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29 (bod 12). Aktuálně shrnul vývoj judikatury v otázce nutnosti posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31.

28 Například rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29; ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-58 (řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu).

29 Např. rozsudky NSS ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27; ze dne 25. 7. 2019, č. j. 6 Azs 349/2018-19 (žádosti o trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU); ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27 (žádost

na hodnocení dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nejsou kladeny tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení.³⁰

Podle Nejvyššího správního soudu musí být námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života dostatečně konkrétní. Požadavek konkrétnosti Nejvyšší správní soud vyslovuje zejména v řízeních o žádosti, kde obecně platí, že břemeno důkazní a břemeno tvrzení nese žadatel. V rozsudku ze dne 20. června 2018, sp. zn. 3 Azs 133/2017, kdy šlo o žádost o trvalý pobyt za účelem sloučení s nezletilou dcerou, Nejvyšší správní soud uvádí: „Pro úplnost je také namístě znovu připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. **Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, respektive nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí**“ (důraz doplněn).

V rozsudku ze dne 14. března 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-31, který se týkal zrušení trvalého pobytu,³¹ Nejvyšší správní soud uvádí: „Žalovaná i krajský soud tedy nesprávně vycházely z toho, že pokud zákon o pobytu cizinců výslovně nepožaduje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, není třeba jej vůbec provádět. Toto pochybení však nijak neovlivnilo zákonnost jejich rozhodnutí jako celku, neboť zrušení povolení k trvalému pro pobyt cizince mimo území České republiky po dobu delší než šest let bude nepřiměřené jen zcela výjimečně. **Stěžovatelka se nadto posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované domáhala pouze obecně a ani v řízení před správními soudy neuvedla, v čem konkrétně by jeho nepřiměřenost měla spočívat**“ (důraz doplněn).

Souhrnně vymezuje podmínky pro posuzování přiměřenosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu: „Stěžovatelka se domnívá, že pokud zákonodárce nestanovil povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pak přiměřenost dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince nelze zkoumat ani z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tuto argumentaci však **přesvědčivě vyvrátila judikatura** cit. v bodě [14]³² shora. [...] Článek 8 Úmluvy je **přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem**. [...] Znamená to, že **pokud cizinec vznesl konkrétní námitku co do nepřiměřenosti zásahu**

o povolení k trvalému pobytu třetizemce); ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35; ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30 (žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU).

30 Viz bod 17 rozsudku NSS ze dne 25. 7. 2019, č. j. 6 Azs 349/2018-19.

31 Ve smyslu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy ex lege není vyžadována povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

32 V bodě 14 daného rozsudku NSS příkladmo odkazuje na rozsudky ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29; ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47; ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46 a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53.

do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13)“ (důraz doplněn).

Shrnuji, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, o kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. **Přímo aplikovatelný článek 8 Úmluvy správní orgány musí zohlednit vzhledem k individuálním okolnostem žádosti, zejména pokud účastník řízení konkrétně namítá zásah do soukromého a rodinného života.**

C.2.4 Posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života v žádosti o vízum za účelem strpění

Ve smyslu § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není na udělení dlouhodobého víza nárok. Vízum za účelem strpění je specifické pobytové oprávnění, které stojí mimo pomyslnou řadu pobytových oprávnění od krátkodobého víza po trvalý pobyt. Ve věci možného zásahu do soukromého a rodinného života v případě neudělení víza za účelem strpění Ústavní soud v nálezu ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11 uvádí: „Neudělení víza za účelem strpění samo o sobě není způsobilé zasáhnout práva cizince na ochranu života a zdraví či právo na rodinný život. Tak se může stát teprve navazujícím rozhodnutím o správním vyhoštění.“ Na daný nálezkou poukázala i Komise v odůvodnění nového posouzení důvodů neudělení víza za účelem strpění.

Ústavní soud spojuje možný zásah do práv chránících soukromý a rodinný život až s rozhodnutím o uložení správního vyhoštění, a tedy zákazem po určitou dobu pobývat na území České republiky. Také Evropský soud pro lidská práva spojuje ve většině případů porušení článku 8 Úmluvy právě s rozhodnutím o správním vyhoštění. Jeho judikatura však obsahuje také rozhodnutí týkající se neudělení povolení k pobytu.³³

Souhlasím, že neudělení dlouhodobého víza v naprosté většině případů nemůže znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince a postrádá pak smyslu posuzovat takový zásah s odkazem na přímou aplikovatelnost článku 8 Úmluvy. **V případě neudělení víza za účelem strpění však podle mého názoru není možné resignovat na individuální posouzení každé žádosti.**

Považuji za problematické bez dalšího spojit zásah do soukromého a rodinného života v případě víza za účelem strpění až s rozhodnutím o správním vyhoštění. **Neudělení víza za účelem strpění je totiž ve svém důsledku opatřením, které nutí cizince opustit Českou republiku.** Pokud cizinec na území České republiky přesto setrvá, vystavuje se riziku zahájení řízení o správním vyhoštění, s nímž je vždy spojeno riziko zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

Již samotné vycestování z území může za určitých okolností znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. V případě nutnosti péče o blízkou osobu (tedy v případě analogické situaci stěžovatelky) to dovodil Nejvyšší správní soud. Jednalo se

³³ Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kiyutin proti Rusku ze dne 10. března 2011, č. 2700/10, nebo ve věci Jeunesse proti Nizozemsku ze dne 3. října 2014, č. 12738/10.

o rozhodnutí ve věci neprodloužení doplňkové ochrany udělené cizinci na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu,³⁴ kdy jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Důvod udělení doplňkové ochrany byl fakticky postaven na čl. 8 Úmluvy. Závěry Nejvyššího správního soudu jsou obecně použitelné: „[...] případné **vycestování stěžovatele představuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, a to konkrétně závazkem vyplývajícím z čl. 8 Úmluvy.** Žalovaný přitom při udělení doplňkové ochrany v této souvislosti zejména posuzoval právě stěžovatelovo dosavadní nepřetržité soužití s rodiči, o které již ve své vlasti při jejich invaliditě pečoval. Tento původní závěr žalovaného je i podle názoru NSS správný, neboť čl. 8 Úmluvy poskytuje ochranu soukromému a rodinnému životu. V této souvislosti je také vhodné zmínit, že **osobní péče stěžovatele o jeho invalidní rodiče** ve své podstatě představuje plnění vzájemné vyživovací povinnosti (srov. § 910 odst. 1 občanského zákoníku). Součástí soukromého života je přitom rovněž rodinný život zahrnující také vztahy mezi blízkými příbuznými, neboť k rodinnému životu patří nejen sociální a morální vztahy, ale i zájmy materiální povahy jako je právě např. vyživovací povinnost (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2000, sp. zn. II ÚS 517/99).“³⁵

Je třeba vzít také v potaz **důvody neudělení víza za účelem strpění.** V případě stěžovatelky jde o důvod podle § 9 odst. 1 písmeno h) zákona o pobytu cizinců.³⁶ Podle tohoto ustanovení cizinecká policie odepře cizinci vstup na území. Ve svém důsledku se stěžovatelka při vycestování nebude moci vrátit na území České republiky, dokud budou trvat důvody podle § 9 odst. 1 písmeno h) zákona o pobytu cizinců. **Vzniká tak obdobná situace jako v případě správního vyhoštění,** které s sebou nese zařazení do evidence nežádoucích osob³⁷ a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po určitou dobu.³⁸ **Dopady do soukromého a rodinného života cizince mohou být stejně tvrdé jako v případě správního vyhoštění.**

V této souvislosti je namístě zdůraznit, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je novější nežli výše uvedená judikatura Ústavního soudu, a jako takové tedy lépe reflektuje nedávný vývoj legislativy a její správný výklad.

Z § 169m odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců plyne povinnost správního orgánu posoudit přiměřenost jen v zákonem stanovených případech.³⁹ Obsahově toto ustanovení odpovídá § 174a odst. 3 daného zákona. **V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu však musí § 169m odst. 3 správní orgány vykládat tak, že povinnost posoudit**

34 Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

35 Rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2018, č. j. 5 Azs 191/2017-31, bod 20.

36 Tedy je důvodné nebezpečí, že by stěžovatelka mohla při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.

37 Podle § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

38 Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

39 Podle § 169m odst. 3 věta druhá, pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.

přiměřenost dopadá i na vízum za účelem strpění, pokud cizinec konkrétně namítá zásah do soukromého a rodinného života.

Výše uvedené závěry ohledně posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve věcech rozhodování o pobytu za účelem strpění uvádí Komise v odůvodnění několika nedávných rozhodnutí. Ve věci neprodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění v jednom z rozhodnutí stojí: „Ze spisového materiálu Komise zjistila, že odvolatelka v podané žádosti a jejím odůvodnění namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. [...] Vzhledem k tomu, že Komise z napadeného rozhodnutí zjistila, že **Ministerstvo vnitra se tímto tvrzením v rámci posouzení žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění nijak nezabývalo, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.** K tomuto závěru Komise dospěla i přesto, že k aplikaci ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., tedy k posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí ukládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 226/2015, ze dne 18. 11. 2015), nicméně to nezavazuje správní orgán povinnosti, aby se zabýval jednak vším, co vyšlo v řízení najevo a z toho důvodu posoudil soulad vydaného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky [...] **Jestliže účastník řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců**“ (důraz doplněn).⁴⁰

Uzavírám, že v souhrnu konkrétních okolností může v individuálních případech dojít k porušení práva na rodinný a soukromý život i v situaci neudělení víza za účelem strpění. Pokud nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizinec namítá, je správní orgán povinen posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí, aby tak dostál mezinárodnímu závazku, který pro Českou republiku vyplývá z článku 8 Úmluvy.

C.2.5 Posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí od soukromého a rodinného života v případě stěžovatelky

V případě stěžovatelky byly v souhrnu dány okolnosti, pro které se měl správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádat s případným zásahem do soukromého a rodinného života:

- (1) Stěžovatelka sama poukazovala na nutnost její osobní každodenní péče o svou vážně nemocnou matku s povoleným trvalým pobytem. V rámci žádosti o nové posouzení zmocněný zástupce výslovně poukazoval na povinnost správního orgánu zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

40 Rozhodnutí Komise ze dne 29. 11. 2018, č. j. MV-130220-4/SO-2018; obdobně v rozhodnutích Komise ze dne 2. 5. 2019, č. j. 117226-7/SO-2018, MV-117491-8/SO-2018 a MV-117493-8/SO-2018.

- (2) Své tvrzení stěžovatelka doložila relevantními doklady, včetně lékařských zpráv, dokladu o soudním řízení o omezení svéprávnosti její matky a návrhu na ustanovení stěžovatelky jako opatrovníka.
- (3) Důvody neudělení víza za účelem strpění neumožňují stěžovatelce brzký návrat do České republiky. Dopady neudělení víza za účelem strpění jsou tak obdobné správnímu vyhoštění.

Za daných okolností mohlo neudělením víza za účelem strpění dojít k zásahu do práva na ochranu rodinného života, přičemž na potřebu realizace rodinného života (de facto nepřetržitě péče o matku) v konkrétních aspektech stěžovatelka poukázala. Na posouzení přiměřenosti zásahu OAMP neměl v případě stěžovatelky rezignovat. Nic na tom nemění, že podle článku 8 odst. 2 Úmluvy může státní orgán do práva na respektování soukromého a rodinného života v nezbytných případech zasáhnout, pokud je to v zájmu národní či veřejné bezpečnosti.

Relevantnost možného zásahu do soukromého a rodinného života dokazuje také to, že cizinecká policie neshledala důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, „neboť jeho vydáním by za daných podmínek došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince“. Jak jsem již uvedla, neudělení víza za účelem strpění z důvodu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, má ve svém důsledku účinky obdobné správnímu vyhoštění.

Namísto správního vyhoštění cizinecká policie uložila stěžovatelce povinnost opustit území do 60 dnů,⁴¹ kdy lhůtu následně prodloužila o 180 dnů.⁴² Cizinecká policie rozhodovala v době, kdy již byla vydána rozhodnutí o neudělení víza za účelem strpění s odkazem na nebezpečnost stěžovatelky. Přesto stěžovatelce uložila ve svých rozhodnutích povinnost opustit území v nejdelších možných lhůtách podle zákona o pobytu cizinců.⁴³ V říjnu 2018 byla stěžovatelka soudem ustanovena opatrovníkem své matky.

Není zřejmé, proč představuje stěžovatelka nebezpečí ve smyslu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť v odůvodnění rozhodnutí OAMP pouze odkazuje na utajovanou informaci uchovávanou mimo spis. Vzhledem k tomu, že mi nebyl umožněn přístup do utajované části spisu, nemohu posoudit, zda by v případě stěžovatelky mohl být zásah rozhodnutí do rodinného a soukromého života nepřiměřený jeho důvodům. To však neznamená, že by se OAMP v případě stěžovatelky neměl posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat.

Uzavírám s tím, že OAMP i Komise pochybily, pokud se v odůvodnění rozhodnutí nezabývaly přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

41 Rozhodnutí cizinecké policie ze dne 10. 1. 2019, č. j. KRPÚ-162189-31/ČJ-2018-040026.

42 Rozhodnutí cizinecké policie ze dne 8. 3. 2019, č. j. KRPÚ-35123-4/ČJ-2018-040026.

43 Podle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

D. Informace o dalším postupu

Zprávu o šetření zasílám ředitelce OAMP a předsedovi Komise. Podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv žádám, aby se ve lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřili ke zjištěným pochybením a informovali mě o přijatých opatřeních k nápravě. Zpráva shrnuje mé dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.

O svých zjištěních a závěrech informuji rovněž stěžovatelku.

Brno, 11. února 2020

Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., v. r.
veřejná ochránkyně práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)